

האיגוד השבועי

השיעור נמסר בכל יום ראשון
בישיבת המקובלים "תור שלום"
ומועבר דרך הלוויין והרדיו ועוד

גליון מס' 12

פרשת ויקהל התשפ"ד

י-ם	ת"א	ח"פ	ב"ש	
5:07	5:25	5:26	5:26	כניסה:
6:20	6:22	6:21	6:21	יציאה:
6:56				ר"ת:

כוחה של שבת המלכה

מדוע משה ירד עם הלוחות • האותיות שפרחו מהלוחות • ידיעת הלכות שבת • דברי הוזהר במעלת השבת • קבלת שבת מוקדם - מוסיפה חיים • ישועות בזכות השבת • קבלת שבת בנהר שלום • שבת במחיצת הצדיקים • השר מונטפיורי והברון רוטשילד • ארבע פרשיות • ענין פרשת שקלים • זכר למחצית השקל

לא מזמין אולם...

הנה זכינו בשבת קודש לקרוא את פרשת כי תשא, ועכשיו, בעזרת האל ובישועתו, אנחנו בפרשת ויקהל, [פרשה אחת, בלי פקודי]. ועוד יש לנו תוספת בשבת הזו, כיון שהיא שבת מברכין של חודש אדר השני, ולכן קוראים בה פרשת שקלים, ומוציאים שני ספרי תורה, באחד קוראים פרשת השבוע פרשת ויקהל, ובשני קוראים פרשת שקלים.

ולכן כאשר ראה משה רבנו את המחולות, כתוב במדרש, שפרחו האותיות מהלוחות, והלוחות נהיו מאוד כבדים, ולכן השליך משה מידי את הלוחות, ונשתברו הלוחות. ושבירת הלוחות גרמה שכחת התורה, וגרמה דברים קשים בעולם.

נשאר כתוב בשברי הלוחות

אבל יש מדרש ישן שכותב דבר פלא פלאות [חתני רבי מאיר טדגי הראה לי את זה], הוא אומר שכל האותיות שבלוחות פרחו, חוץ מפסוק אחד: "זכור את יום השבת לקדשו!" אפילו שנשברו הלוחות, פרחו האותיות, "זכור את יום השבת לקדשו" נשאר כתוב בלוחות. למה? כי את השבת הם קיבלו במרה עוד לפני מתן תורה, "שבת ודינין במרה איפקוד", קיבלו את זה כבר לפני כן, וכבר היו מושרשים במצות השבת, וזה כבר ניתן להם, לכן זה לא פרח.

ובפרשת כי תשא קראנו על חטא העגל, משה רבנו עלה למרום לקבל את שני לוחות הברית, ובעודו במרום אמר לו הקב"ה: "לך רד כי שחת עמך... עשו עגל מסכה", נמצא שמשה כשהיה במרום כבר ידע שחטאו בעגל, ואם כן יש להעיר, למה ירד עם הלוחות? כדי לשבור אותם? שהיה משאיר אותם למעלה!

ולכן אנחנו אומרים בתפילה: "שני לוחות אבנים הוריד בידו וכתוב בהם שמירת שבת, וכן כתוב בתורתך... אות היא לעולם", השבת זה האות לעולם, כי זה לא פרח. איזה דבר נפלא זה. את המדרש הזה מביאים רבנים גדולים: האדמו"ר מסדיגורא, והאדמו"ר מגור, ומעיינה של תורה, זה דבר גדול. לכן פרשת השבוע פותחת בפסוק "ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אלהם אלה הדברים אשר ציוה ה' לעשות אותם", ומה הוא מצווה אותם? על השבת, לשמור את האור של השבת.

אלא, שמשה חשב שעדיין יהיה אפשר לתת להם את הלוחות, אפילו שטעו בעגל, אמר, טוב, טעו? עשו עגל מסכה? נחזיר אותם בתשובה! אבל כאשר ירד, שבר את הלוחות, כי ראה שלא רק שחטאו, אלא עושים גם מחולות: שירים ריקודים, מסיבות, עם העגל הזה. כשראה את זה, שבר את הלוחות. מדוע? כי לא היה מה לסגור עליהם.

מה יותר חשוב? השבת או המשכן?

והנה כאשר הקב"ה דיבר אל משה, קודם אמר לו את ענייני המשכן, ואחר כך אמר לו את ענייני שבת, אבל משה רבנו אמר קודם כל את השבת, ואחר כך את המשכן. למה? כי הקב"ה אוהב את עם ישראל, ולכן קודם כל משכן, ושכנתי בתוכם, "אני רוצה מיד לשכון בתוך עם ישראל". אבל משה רבנו אומר "לא לא, קודם כל אני מקהיל את עם ישראל, על מה אני מדבר איתם? על הלכות שבת". קודם השבת, כי עם ישראל אוהב את הקב"ה, והשבת זה קידוש ה' גדול ונורא, שעם ישראל לא עובדים בשבת, וכל

כאשר אדם עולה למעלה לעולם העליון, בא יצר הרע ואומר: רבוננו של עולם, האדם הזה, מראשו ועד כף רגלו כולו מלא, אין בו מקום בלי עוונות, כל רגע עוונות... מה יעשה עכשיו יצר הטוב? מה יעשה המסנגר? מה יכול לדבר עליו? אלא, מה הוא אומר? אומר: רבוננו של עולם, הוא היה אנוס, יצר הרע פיתה אותו. ומה ההוכחה? האם ראית אדם שמזמין אולם לעשות עבירות?... לא! כי אדם עושה עבירה כי יצר הרע מתגבר עליו, מה יעשה, אבל הוא לא הולך ועושה חניגה בשביל עבירה, אבל מצד שני, אדם שעושה מצוה, עושה ברית מילה לבן שלו, איך עושה? בשמחה, באולם... עושה סיום מסכת, בשמחה... וככה כל מצוה שאדם עושה, אבל כשעושה עבירה, מה יעשה? זה לא בידו, ולכן לא שמח, בטענה הזו מנצחים את היצר הרע.

לעליונים שמחה לתחתונים, בכל העולמות, לכן אדם שזוכה לסדר את השבת, הנשמה שלו מאירה, וירדת לו נשמה נוספת.

שירים ושמוחה ועוני גדול

יש סיפורים על גדולי עולם שמראים איזה אור היה עליהם בשבת. מסופר על רבי אליהו לופיאן שבשבת היו פניו צוהלות. פעם אחת שכב חולה במיטתו, ולא גילו לו שהיום ערב שבת, כי הוא מתרגש מהשבת וזה עלול להזיק לו, אף אחד לא נכנס עם מלבושי שבת, לא דיברו כלום על שבת. אבל זה לא עזר להם, רק התחיל שבת, התחיל האור של שבת להיכנס, הוא הרגיש בעצמו... כולו היה אש, "תביאו לי מלבושי שבת, תביאו את הנרות..." איזה חשק... איזה אהבה... גם על החפץ חיים מעידים, איך היה מתכוונן לשבת, ואחרי שהיה טובל, היו רואים אותו עומד בבית ומשפשף את הידיים, ומכין את עצמו ומתרגש שתכף השבת נכנסת.

אני גדלתי פה בישיבת נהר שלום, היה כאן הרב שרעבי, ביום שישי הוא לא היה מדבר עם אף אחד. לא מדבר. היה עושה כל יום שישי תענית דיבור, למה? הוא היה אומר איך אני יקבל את השבת? רק בלימוד תורה! לא מדבר שום מילה, לא מקבל אנשים, אי אפשר להתקרב אליו... בשעה 1-2 כבר היה עולה לישיבה מהבית שלו למעלה, עם בגדי שבת. אני הייתי ילד ואני זוכר שהיה לומד תיקוני הזוהר עם אבא שלי, עם פירוש 'גן הירק'. מאד יפה. כולו היה מאיר, לא היה הארה כזאת, זה היה עושה לנו את הכל אחרת, בשעה שתים היינו כבר באים מלובשים בשבת, יושבים פה, כל אחד עוסק בשלו, לומדים, לא היה אפשר אחרת.

אח"כ היה בא לפה הגאון המקובל האלקי רבי ציון ברכה ופניו כפני מלאך, היה עולה חזן קבלת שבת וערבית. אני אומר לכם, היה כזה הארה, הרב שרעבי היה יושב כמלך במסיבו עם אור גדול של שבת וחכם ציון ברכה כולו לבן, והזקן שלו ג'ינג'י כזה... היה עומד כמלאך ה' צבאות, איזה נעימות, איזה יופי, רק רואים ושומעים, היינו מרגישים שאנחנו לא עומדים על הקרקע אני אומר לכם, היה עליוי גדול. ואוכל? לא היה כל כך, לא לרבי ציון ברכה, ולא לרב שרעבי, ולא אצלנו בבית, לא היה הרבה, אוכלים משהו קטן, וזהו, לא כמו היום שיש שפע, אז לא היה, היה עוני גדול, לא היה להם. אבל איזה שירים ואיזה שמחה, ואחר כך כולם הולכים ללמוד, היה שמחה בשבת, שמחה גדולה.

לא בתנים ולא בהתנות

אבל אומר הזוהר רוצה לקרא לכם מהזוהר משהו חזק מה זה שבת, מעט מהזוהר (דברים דף רעב ע"ב): **וּבְשַׁבַּת בְּכָל מְלוֹי צְרִיךְ לְאֲתוֹסְפָא מְחֹל עַל הַקֶּדֶשׁ** - וביום שבת קודש בכל דרכיו צריך להוסיף על מה שעשה ביום חול, דהיינו - **בְּמֵאֲכָלָיו, וּמִשְׁתֵּי בְּיָוֵן בְּלִבוֹשָׁיו** - בין במאכלים ערבים יותר מבחול ובמשקאות משובחים יותר מבחול, ובין במלבושים נאים יותר ממה שלובש בחול.

רבינו האר"י אומר, שאדם לא ילבש בשבת מה שהוא לובש בחול, בגדי שבת זה רק של שבת, לא חג, לא חתונות, רק של שבת. אז היה להם שמלות,

הששה ימים שלהם מתברכים בשביל השבת, כל העולם רואה מה זה יום שישי, מה זה הכנות של שבת, מה זה שבת המלכה, איך עם ישראל מקדש את השבת, איך הם מכינים, כל העבודה שלהם כל השבוע זה סביב השבת, זה קידוש ה' הגדול ביותר. לכן משה רבנו אומר שהלכות שבת זה הדבר הכי חשוב, "כי אות היא ביני וביניכם".

ולכן צריך ללמוד טוב טוב הלכות שבת, כמו שמשנה רבנו הקהיל את כל עם ישראל, ומה לימד אותם? הלכות שבת. כתוב את כל עדת, למה? כי לימד גם את הנשים, לקח גברים לבד, לימד אותם הלכות שבת, וגם את הנשים, כי גם הם צריכות לדעת כל ההלכות.

איך לאדם יהיה שבת הכי טובה, חייב לדעת את ההלכות, רבי יונתן איבשיץ אומר בספרו 'יערות דבש' (חלק ב' דרוש ג'), שאי אפשר כלל במציאות שינצל מאיסור שבת, אם לא ילמד את הלכות שבת על בוריים. ולכן בכל שבת, צריך שאדם יעסוק גם בהלכות שבת. הגמרא אומרת "כל המשמר שבת כהלכתו אפילו חטא כדור אנוש מוחלים לו, כמו שכתוב: אשרי אנוש יעשה זאת וכן אדם יחזיק בה, שומר שבת מחללו ושומר ידו מעשות כל רע, אל תקרי מחללו אלא מחול לו". כהלכתו, שאדם יהיה ברור לו כל הט"ל מלאכות לדעת אותם בעל פה עם כל הדינים הנפרטים בהם. זה הרבה הרבה קובע איך אדם יכין, איך אדם יעשה, מה יעשה, בשבת יש הרבה דינים. לכן צריך לדעת את ההלכות.

לא ידע הלכות שבת ונעשה לו נס

הגמרא במסכת שבת (דף קכ"א) מספרת, מעשה נורא שהיה עם יוסף בן סימאי מהעיר שיחין, שהיה האפוטרופוס של המלך, היה אדם נכבד ועשיר גדול, וגם הגויים כיבדו אותו, היה עושה צדקות עם כולם, משמח את כל הבריות. שבת אחת, נפלה דלקה בחצרו של יוסף, היתה אש גדולה ונראתה למרחוק, וליד חצירו היה מבצר גדול של חיילים רומאים, ראו את זה, אמרו ביניהם: "הרי יוסף שומר שבת הוא לא יכבה, נעשה מצוה ונרוץ לכבות לו", מיהרו החיילים, אמר להם יוסף בן סימאי: "מה לכם כי נזעקתם אצלי", אמרו לו: לנו מותר לכבות, אמר להם "לא, אסור לכם לכבות בשבילי, מעדיף שישרף כל הרכוש, אבל אתם אל תגעו". ראו משמייים את מסירותו של יוסף לשבת, מייד קדרו השמים בעבים, וירדו גשמים וכיבו את כל הדליקה. במוצאי שבת, רצה יוסף בן סימאי להודות לחיילים שטרחו עבורו, שלח להם מטבעות זהב, ולמפקד שלח חמש מטבעות זהב.

כשנודע הנס הגדול הזה לחכמים, אמרו חכמים, אמנם זה מדרגה גבוהה, אבל אם יוסף בן סימאי היה יודע הלכות שבת, לא היה מטריח את השמייים לעשות נס, כי לפי ההלכה מותר להם לכבות, "נכרי שבא לכבות, לא אומרים כבה ולא אומרים לו אל תכבה", רוצה לכבות? שיכבה. וכיון שלא ידע הלכות שבת, אמר להם אל תכבו. אבל מהשמייים אהבו אותו, כי כולו צדקה וחסד.

אין דבר חביב להקב"ה כמו שבת המלכה, ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ וביום השביעי שבת, ומבקש מאתנו, יום שבת זה יום שמחה, שמחה

הסטרא אחרא, נשארת בחושך וברעב ובבכיה ובהספד, בְּלִבוֹשֵׁי אֹפְמִין כְּאֶרְמְלֵתָא - ומלובשת מלבושים שחורים כמו אשה אלמנה - דְּאֵי מִלְאָה זֹ, חֲרָבָה זֹ - שאם מלאה צד הקדושה, חרבה צד הטומאה הקליפות.

מה אומר כאן הזוהר הקדוש? אם אתה שם לוסטרא, עושה אור יפה, באותו רגע אצל הסטרא אחרא נהיה חושך. כמה אתה עושה יותר טוב, אצלם יותר חושך, אם אתה לובש מלבושים יפים, היא לובשת שחורים. אם אתה אוכל טוב, היא ברעב, אוכלת חצץ. הם מקבלים מכות? אנחנו אור!

שהילדים לא יברחו...

לכן איך אדם ישב בשבת? יעשה לוסטרה יפה, קריסטלים מיוחדים, את זה הוא מדליק בשבת, איזה נרות, איזה יופי של שבת. כשרואה את זה, נכנס המלאך ואומר "יהי רצון שיהיה כך גם לשבת הבאה, כזה יפה עשיתם? שתמיד יהיה להם אור בבית!" התורה מברכת אותך, וניצול מכל צרות שבעולם, איזה אור הוא זוכה? והוא גורם לערבים, לסטרא אחרא, לכל אומות העולם, חושך!

ולא יעזוב את השולחן והילדים בלי דברי תורה, אבל דברים שמושכים את הלב, לא יגיד להם איזה פלפול, כי הילדים יברחו לו... יש ספר האוצר, משם יגיד להם, כן. דברים שמשמחים את הלב, איזה מעשה, וגם כמה הלכות שבת, שידעו. ואיזה מעשיות. ואם הוא יודע מה הילדים צריכים לתקן, יכניס להם את זה בצורה יפה, בעדינות, לא סתם יגיד להם את זה. ויש להם בשלחן מה שהם אוהבים, מאכלים טובים, יענג את השבת, שהילדים יראו כמה השבת חשובה, כמה זה דבר גדול.

שבעים שבתות בשנה!

ומאוד חשוב לקבל את השבת מוקדם, כמו שאמרו רבותינו "עשה שבתך חול" מה זה עשה שבתך חול? מיום חול תעשה שבת, למשל, השבת נכנסת בשעה חמש? אתה תכניס אותה בארבע! שעה קודם [דהיינו שיצא הכי הרבה שיקבל שבת מפלג המנחה, אבל לא קודם לכן]. יוצאת בשעה שש? תוציא אותה אתה בשבע, בשמונה! זה נקרא "לעשות את השבת", שעה מפה ושעה מפה נהייה לך שעתיים, ובמשך כמה שבתות נהיה לך עוד שבת אחת! ובמקום שיהיה לו חמישים שבתות בשנה, יש לו שבעים שבתות!

אדם בא לשמיים, אומרים לו "שבעים שבתות עשית", והוא אומר "איך זה יכול להיות שבעים שבת בשנה?" אומר לו: "כן, אתה היית מוסיף מחול על הקודש, איזה הוספות, בכניסתם, ביציאתם", איזה יופי זה, זכות גדולה, "לעשות את השבת". כתוב בתיקוני הזוהר כל המוסיף בשבת, מוסיפים לו. מה זה מוסיפין לו, מוסיפין לו תוספת חיים, מאריכין לו ימיו ושנותיו, לא כדאי?!

החפץ חיים הרים את ידיו ואמר: אני כבר זקן, אין לי איך לעזור!

רבי שמחה קפלן, שהיה הרב של צפת, בסוף ימיו היה חולה מאוד, וקודם פטירתו אמר, שלפני שהוא הולך מהעולם הוא רוצה לספר מעשה שהוא ראה ושמע בעצמו, כדי שזה לא יאבד, חס ושלום, וכדי שיראו כולם מה זה השבת.

היום יש חליפות. חליפה רק של שבת. ובגד שבת לא יהיה שחור ולא אדום, לא תבערו א"ש בכל מושבותיכם... [א"ש - אדום שחור] תלבש כחול... אם תלבש לבן יגידו זה אליהו הנביא... לכן לא צריך לבן, אבל על כל פנים שיהיה בגד הכי יפה.

מה, אתה אוכל את זה?!

וממשיך הזוהר הקדוש: בֵּין בְּהִסְבֵּיתָה דְּצִרְיָה לְתַקְנָא לֵיה מִסְבָּה שְׁפִירָא - בין כשמסב על השולחן שצריך לתקן ולהכין לו הסבה טובה ויפה בְּכַמָּה פְּרִים וְכִסְתוֹת מְרַקְמֵן מִכָּל דְּאֵית בְּבִיתָה - מרוקמים ברקמה יקרה מכל מה שיש לו בביתו, כי אז היו יושבים על מיטות, והזוהר אומר תשים להם כיסויים יפים, עם רקמה מיוחדת.

והזוהר ממשיך: כְּמָאן דְּתַקֵּין חוּפָה לְכֹלָה, דְּשִׁבְתָּא אֵיהִי מִלְּקָתָא, וְאֵיהִי כְּלָה - כמו שאדם מתקן חופה לכלה, כי יום השבת היא המלכה אשת המלך והיא הכלה הכלולה. איך אדם מביא כלה לבית? הכל נקי, איזה מפות, איזה שטיחים, איזה לוסטרות, איזה נרות, הכל מכסף טהור, איזה שולחן, ואיזה צלחות הכי יפות... שבת זה מספר אחד בעולם, הכי יפה צריך. זר פרחים, הכי יפה צריך.

פעם לפני כארבעים שנה, הלכתי פה במחנה יהודה עם איזה חבר, צדיק גדול, אשכנזי, הוא נכנס לקנות פרחים לשבת, בחר משהו יפה, אמר לו המוכר כל פרח 7 שקל, [היום כל עלה זה 40 ש.]. והיה שם אדם אחד, אומר לו, "חבל על הכסף, תקח זר פרחים רגיל, מה אתה קונה כזה יקר? מה אתה אוכל את זה?!" אומר לו: "יש לך בת? חיתנת אותה? היתה כלה? בכמה קנית לה את הזר?" אומר "לא, זה אלף שקל אלפיים שקל, זה של כלה". אומר לו: "שבת, זה הכלה, צריך זר הכי יפה!". אתה הולך שם למשפחה של... יודעים לסדר את הזר הכי יפה. לכבוד שבת המלכה.

כמה שתעשה יותר אור, שם יהיה חושך גדול

וממשיך הזוהר: וּבְגִין דָּא הוּוּ נְפָקֵי מְאֵרֵי מִתְנִיתֵין עֲרֵב שַׁבַּת לְאֶקְדָּמוֹתֵי לְאֶרְחָא - ולכן היו יוצאים חכמי המשנה בכל ערב שבת קודש להקדים לקראתה בדרך, וְהוּוּ אֶמְרֵי בְּאֵי כְּלָה בְּאֵי כְּלָה - והיו אומרים "בואי כלה בואי כלה". וְצִרְיָה לְאֶתְעָרָא שִׁירָה וְחֲדָה לְפִתּוּרָה לְגַבְהָ - וצריכים לעורר שירה ושמחה על השולחן, לכבוד שבת מלכתא.

ולא עוד, אלא, דְּאֵית רְזָא כְּגוֹנוּנָא אֶחָרָא - ולא עוד, אלא, שיש סוד באופן אחר בשמחה של שבת דְּצִרְיָה לְקַבְּלָא גְבִירְתָּה - שצריך לקבל את הגבירה שהיא שבת המלכה, בְּכַמָּה נְהוּרִין דְּשִׁרְגִין בְּשַׁבַּת - בכמה אורות של נרות שבת קודש וּבְכַמָּה עֲנוּגִין, וּלְבוֹשֵׁין שְׁפִירִין - ובכמה תענוגות ובמלבושים יפים וחשובים מיוחדים לשבת וּבִיתָא מְתַקְנָא, בְּכַמָּה מְאֵנֵי דְּתַקְנָא - והבית צריך להיות מתוקן בכמה מיני כלים כגון סכו"ם וכיוצא בזה שצריכים לשבת, כדי שהבית יהיה מתוקן ומסודר, בְּהִסְבָּה יְפָה לְכָל חֵד וְחֵד - שתהיה הסבה יפה לכל אחד מבני הבית.

ועכשיו תראו מה אומר הזוהר מה גורם מי שמכבד את השבת: וּבְהֵאי חֲדָה וְתַקְנָא - ובזאת השמחה והתיקון, גְּרַמִּין דְּאֶשְׁתָּאֲרַת שְׁפַחָה בִּישָׂא בְּחִשׁוּכָא, בְּרַעְבוֹן, בְּבִכְיָה בְּהִסְפָּד - גורמים שהשפחה הרעה שהיא פלונית

הרדב"ז, היה אדם חזק ותקיף גדול. היו אתו הרבה דברים גדולים. רבי איסר זלמן מלצר סיפר, שפעם מינו דיין בלי רשות הרדב"ז, כי פחדו ממנו. מה עשה? עלה בשבת על הבמה ואמר, מי שעשה את זה, חמישה פרנסים פה, לא ישלימו שנתם! לחשו לו באזן: שלא יהיה חילול השם, והוא אמר: תוך חמישה חודשים זה יהיה! כל החמישה הלכו. הוא היה חזק מאד.

פעם אחת הוא חלה באיזה מחלה קשה, ואף אחד לא האמין שהוא יחיה מזה. ובפתע פתאום הוא הבריא וחזר לחיים. והוא סיפר, שעלתה נשמתו לבי"ד של מעלה, ואמרו לו: "יש לך זכות לסנגר על עצמך, אפשר להוסיף לך חיים אם תסנגר על עצמך, תגיד מה המעשים שלך?" והוא אמר להם, "אני עכשיו כותב פרוש על הירושלמי, ואני רוצה שתתנו לי חיים, כדי שאוכל להשלים את הפירוש", אמרו לו: "יש מספיק תלמידי חכמים, לא צריך אותך בשביל זה". אמר להם: "אני מוסר נפש לאלמנות ויתומים, מה אני לא עושה בשבילם". אמרו לו: "יש מספיק גבאי צדקה מסורים, תגיד משהו שאפשר לחיות עם זה". כבר לא היה לו... היה מיואש... מה עוד יכול להגיד יותר? אם פירוש על ירושלמי, לא עזר, יתומים ואלמנות, לא עזר. היה חסר אונים, לא ידע מה להגיד.

בצר לו, בתור ניסיון אחרון, אמר: "אני לא יודע כמה זה יעזור, אבל תשמעו כבוד הדיינים, אתם יכולים לבוא לבית שלי, כבר הכל ביום חמישי בלילה אני ואשתי, כל הבית מצוחצח, כבר מפה של שבת עומדת, הכל מסודר". כאשר שמעו זאת הבי"ד של מעלה אמרו: "אתם מוכנים לשבת ביום חמישי בלילה? מוספים לך עשרים שנה!" בשביל זה כן. בשביל מה? שהוא סידר את הבית מוקדם... ובאותם עשרים שנה הוא בא לצפת, והקים שם ישיבה, הרבה תלמידים, וזכה ללמד תורה.

הרב אמר: "אני לא חוזר לחברון!" ועיזב את התחנה

במאורעות תרפ"ט הערבים עשו צרות גדולות ליהודים בחברון, מור אבי זוכר את זה, סיפר לי מה היה בחברון, הוא סיפר שהספרדים בסלוניק היה להם משפחות בחברון, והיו מורטים את הזקן שלהם מהבכיות, מה שעשו ליהודים, שרפו אותם, הפרימוסים, עשו בהם שמות.

באותו הזמן היה בחברון אחד מהרבנים הגדולים, הרב דינקלס, הוא היה כל שבת מארח בחברון בבית שלו, מבשל, מארח קהל גדול. אבל היה לו כלל, ביום שישי בשעה אחד עשרה בבוקר, אצלו זה היה נקרא כבר שבת! יום חמישי אחד, הוא נסע בלילה לירושלים לחתונת אחד מתלמידיו, ונשאר בירושלים עד שישי בבוקר. ביום שישי מוקדם בבוקר, הוא אמר לאשתו: "בואי מהר לאוטובוס לחברון, כדי שנצליח להגיע בזמן", חיכו שלש שעות לאוטובוס!

והנה הגיעה כבר השעה עשר, והוא אומר לאשתו: "תשמעי, אני חוזר, לא נוסע, כי נגיע אחרי השעה אחד עשרה" ואשתו אומרת: "אבל הכנתי את האוכל, הבית מוכן, יש אורחים צריכים לבוא, יותר משלושים אורחים, תעזוב". והוא אומר "לא מעניין אותי, שבת זה שבת, אני נשאר פה, לא נוסע", לא חזרו לחברון, ובאותה שבת היו מאורעות תרפ"ט! והוא כותב: בזכות השבת, אני ניצלתי! פלא פלאות.

וכך הוא סיפר: כשהייתי צעיר, למדתי ב**ישיבת מיר**, באותה תקופה התלמידים היו מתארחים בבתי, וגם אני הייתי באיזה בית, שהיה להם בן יחיד. והנה יום אחד, ביום חמישי בלילה, אני מבין שהבעל מתכוון לצאת למחרת בבוקר ביום שישי לאיזה מקום קרוב, ואני רואה שהאשה מזהירה את בעלה ואומרת לו: "תצא בבוקר מוקדם, אתה חייב להיות בבית בשעה שתיים עשרה, והיא בוכה, אל תעזוב את זה!". והוא אומר לה, "בסדר, אני אהיה כבר בשעה עשר אני אהיה בבית". והיא ממשיכה: "לא, אל תאחר את השבת", איזה אזהרות, וככה עוד הפעם בבוקר. אני מאוד התפלאתי על זה, הרי השבת נכנסת כמה שעות אחרי שתיים עשרה, והבנתי שיש דברים בגו. פניתי ושאלתי אותה, "למה את כל כך מפחדת? בעלך אדם דייקן, למה את כל כך בוכה, ועוד היום גדול עד שבת?".

ואז האשה סיפרה את סיפורה: אתה רואה את הבן שלי? יש לי בן יחיד, כשהוא נולד, היה לו מום בלב, הלכנו לכל הרופאים בוילנא, הכי גדולים, וכולם אמרו שהילד הזה אין לו סיכוי לחיות יותר מכמה שנים, אין תרופה למחלתו. היינו שבורים ורצוצים, יש לי רק בן אחד, וגם עד שקיבלתי אותו, היו לנו צרות ויסורים, וככה אומרים לי? והייתי הולכת ובוכה. אנשים אמרו לי, למה את בוכה סיפרתי להם, אמרו לי, בדרך שאת הולכת לוילנא, תיכנסי לראדיון, יש שמה את ה"חפץ חיים", הוא כבר זקן מאוד, אבל אולי יוכל להושיע אותך.

נכנסתי לחפץ חיים, עשו לי פרוטקציה, היה קשה אז להכנס, נכנסנו לחפץ חיים וסיפרנו לו את הבעיה. והחפץ חיים אומר: "אני לא יכול לעזור, אני כבר זקן, כשהייתי צעיר הייתי יכול לצום, לעשות משהו, עכשיו אני כבר לא יכול, אני רק יכול לברך אותך שה' יאריך ימיו בטוב". ויהי כאשר שמענו את המילים הללו יוצאים מפי החפץ חיים, התחלנו לבכות.

לפתע החפץ חיים כאילו התעורר, ואמר "יש לי תקנה! הבן שלך יהיה בריא, אבל תקבלי מה שאני אומר לך, כל יום שישי בשעה שתיים עשרה שכל הבית מוכן לשבת! ושעה לפני שבת, את לא עושה שום דבר, בשתיים עשרה הכל מוכן, אבל אם שכחת משהו לעשות את יכולה, אבל שעה לפני שבת, זהו, אין ללכת ברחובות, אין לסוע, אין כלום, הכל בבית". והאשה אומרת לו, "רבה אני מוכנה גם לצום כמה שנים", והוא אומר: "לא צריך לצום, תקבלי את זה, ותראי שמעכשיו הבן שלך יהיה בריא".

לאחר חודש היה בדיקה בוילנא, לבן שלה. והרופאים אומרים לה: "תביאי את הבן החולה, זה לא זה!". והיא אומרת: "אין לי עוד בן, יש לי רק בן אחד", והם מתעקשים: "זה לא זה! מה את מצחקת אותנו, בואי תראי את הבדיקות האלה, תראי את הבדיקות האלה, זה לא מתאים". ואז היא הבינה שברכת החפץ חיים עשתה לו לב חדש. והיא אומרת "מאז ועד עתה ברוך ה', הבן נקי לגמרי, בריא ושם, לכן אני מזהירה את בעלי, כי זה חוק ולא יעבור, שהכל יהיה מוכן בשתיים עשרה.

יש מספיק אנשים שיעזרו ליתומים ואלמנות!

הרדב"ז היה רבה של סלוצק, [ראש הישיבה שם היה רבי איסר זלמן מלצר, הוא היה שכן פה],

צלחות מיוחדות לשבת

רבי אברהם הלוי ברוכים מצפת, היה צדיק גדול, כל לילה היה עושה תיקון חצות, בוכה על גלות השכינה, מעורר את כולם. **ואחד הדברים הגדולים** שהיה עושה, שהיה מסתובב כל ערב שבת בצפת, משעה אחת, ומי שהיה לו עדיין סיר על הגחלים, [אז היו מבשלים על גחלים], היה מחרים לו את הסיר! קונס אותו, אין לו אוכל לשבת! "אני רוצה לראות כל הבית כבר גמור לשבת!", ואומרים, שלא באה שום גזירה בתקופתו, כולם האריכו ימים, איזה חיים טובים היה להם בצפת, הרבנים היו עומדים על זה, שיקבלו שבת מוקדם. זה טוב לכל דבר.

הבבא סאלי, היה כבר בערב שבת בשעה עשר בבוקר, כבר היה אחרי שגמר שניים מקרא ואחד תרגום, והיה טובל, לכבוד שבת, והיה כולו לבן כמלאך ה' צבאות, ויושב ולומד זוהר, ולומד אור החיים על התורה, מהדפוס של אור החיים הקדוש שהדפיס אותו אור החיים בעצמו, בזה היה לומד הבבא סאלי, ואני הלכתי לראות את הספר הזה.

השבת זה מקור הברכה, כל הברכות של האדם באות בזכות השבת. אדם שומר שבת, זוכה לברכה הכי גדולה בעולם. איזה זכות זה שבת? כולנו צריכים לעשות שבת הכי יפה. עכשיו תבואו לבית תעשו חליפה יפה לכבוד שבת, שלא משתמשים בה בחתונות, רק לשבת. חולצה, רק של שבת. טלית קטן, רק של שבת. הכל רק של שבת.

וגם בבית, צלחות, רק של שבת. ואם אדם יש לו שלשים חמישים איש יושבים בסעודות שבת, איך ירימו את כל החרסונה, ינקו? אדרבה מי שיכול, יותר טוב. היום יש גם ב"ה **השכרת כלים**, אתה יכול להביא לבית את החברה, ישימו לך, ואתה שם בחזרה, הם באים לוקחים. אבל היום ברוך ה' יש חד פעמי... אתה יכול לקחת ר. שמאי זה נקרא... משהו יפה לכבוד שבת. החד פעמי הזה, מאוד יפה, בכלל לא יודעים שזה חד פעמי... אני אף פעם לא הייתי משתמש בשבת בחד פעמי, אצלי לא היה דברים כאלה, היה הכל יפה של שבת, הייתי נזהר בזה, אבל עכשיו אני כבר לא יכול, וראיתי שיש חד פעמי... רק בפסח נשארתי עם כלים מיוחדים, לא חד פעמי. ועל כל פנים צריך להכין חזק!

שולחן של זהב משאוי ששה עשר בני אדם...

הגמרא אומרת במסכת שבת (דף קיט) עשירים שבארץ ישראל מפני מה זכו לעשירות? בשביל שמעשרים, ועשירים שבבבל למה זכו? כי מכבדים את התורה, ובשאר הארצות מפני מה זוכים? לפי שמכבדים את השבת. ר' חייא בר אבא אומר: פעם אחת התארחתי אצל בעל הבית אחד בלודקיא והביאו לפניו שולחן של זהב משאוי ששה עשר בני אדם... שש עשרה שלשלאות של כסף תלויים בו, קערות, כוסות, צלחות, קבועות בו, כל מיני מאכל, בשמים, כאשר מניחים אותו אומרים: "לה' הארץ ומלוואה", וכאשר מסלקים אותו אומרים: "השמים שמים להשם". אמרתי לו: "בני מפני מה זכית לכך? אמר לי: "קצב הייתי, כל בהמה שהיתה נאה, הייתי אומר, זו תהא לשבת". אמרתי לו: "אשריך שזכית, ברוך המקום שזיכה אותך לכך..."

אדם צריך לדעת, שאם הוא מכבד את השבת, זה לא על חשבוננו, זה הכל בא מן השמים.

תכבד הכי יפה שיכול להיות, איך אומרים "לכה דודי"? "לקראת שבת לכו ונלכה כי היא מקור הברכה". מקור הברכה - זה השבת, כל הברכה של עם ישראל זה שבת.

אבות המזון: הר שדה בית ותפילה

והנה מאיפה יורד השפע והמזון לעולם? **מבית מקדש העליון לבית מקדש התחתון**, ומשם זה מתפשט לציון - לירושלים, לארץ ישראל, ולכל העולם. "מזון" עולה מאה ושלש, גימטריא "אמונה", כי הוא תלוי באמונה של האדם.

הקב"ה מוריד את המזון דרך בית המקדש, כשבא אברהם אבינו והתפלל במקום המקדש, אמר לו הקב"ה אתה באת פה להתפלל, ואתה עוקד את הבן שלך ואתה מוסר את עצמך בשבילי? אני מפה מוריד פעמיים מזון, עוד מזון אחד לבני, פעמיים מזון, כמה זה פעמיים מזון - מאתיים ושלש, מזון אחד מאה ושלש, פעמיים מזון מאתיים ושלש, לכן קרא אברהם אבינו המקום "הר" המוריה - הוא היה מישור, כשבא אברהם הוא אומר איך זה יכול להיות, אם זה יהיה מישור זה יהיה קצר, הרים אותו אברהם, נהיה הר, בזכות אברהם נהיה "הר" המוריה, הר עולה פעמיים מזון.

וכאשר בא יצחק למקום המקדש, "ויצא יצחק לשוח בשדה", היה מתפלל שם, אומר הקב"ה עוד מזון אחד אני מוריד בזכות יצחק, שלש פעם מזון, מאה ושלש כפול שלש, יוצא שלוש מאות ותשע, כמנין "שדה" לכן קרא למקום שדה. וכשבא יעקב אבינו, אמר הקב"ה אני מוריד עוד מזון אחד, בשביל יעקב, כמה זה ארבע פעמים מזון? ארבע מאות ושתיים עשרה, לכן, ויקרא למקום "בית אל", "בית" עולה 412, כי זה בית של הקב"ה.

ומשה רבנו לא זכה להכנס לארץ, אמר לו הקב"ה: אני אראה לך אותה מרחוק, ואני מכפיל עוד מזון אחד, סך הכל כבר חמש פעמים מזון. משה לא היה בהר אלא רק מרחוק על ידי התפלה לכן אמר **תפלה** למשה, תפלה עולה חמש מאות חמש עשרה, כמנין חמש פעמים מזון. לכן אברהם אבינו קרא לו 'הר', יצחק קרא לו 'שדה' יעקב 'בית', ומשה מרחוק - 'תפלה'.

וכל החמשה האלו, **הכל בזכות השבת**. איך אנחנו יודעים? השב"ת, ראשי תיבות: **הר, שדה, בית, תפלה**. הכל יורד בזכות השבת. כי השבת יש לה כח רוחני גדול מאוד. ושאדם זוכה לאור הגדול של שבת, זה אוצרות המלך גנזי המלך!

הפועלים של "סולל בונה" עשו את העבודתם...

מעשה נפלא שהיה, באדם ירא שמים גדול מתושבי העיר יפו, הוא היה קבלן, והוא, הצדיק הזה, הזמין מלט בשביל מה שהיה צריך לבניה, והביאו לו את זה ביום שישי בצהריים, הניחו שם באתר בניה את החביות מלט.

והנה לפני כניסת שבת, אמרו לו, תשמע, התחזית מראה שירד גשמים בליל שבת, ואם ירד גשמים הלך לך כל המלט... זה הון עתק, ואמרו לו שישלח משהו לכסות. והוא סירב בתוקף, "אסור בשבת, צריך לנוח, תעזבו אותי בשבת". ובאמת בשבת ירדו גשמים רבים, אבל הוא כל השבת היה שר ושמח, אוכל ומענג את השבת...

במוצאי שבת, הילדים היו מודאגים, ואומרים לו: "אבא בא נלך לראות כמה הנזק". והוא אומר: "אין בעיה, נעשה סעודה רביעית... הכל לאט לאט...". נלך. הלכו לשם מה הם רואים? שכל החביות של המלט שלו היו מכוסות היטב. מה התברר? שחברת "סולל בונה", הביאו פועלים שיכסו את החביות שלהם בשבת, והפועלים טעו, ובמקום לכסות את של סולל בונה, כיסו את שלו... הבנת? זה עילת העילות וסיבת הסיבות, זה הכל הקב"ה, פלא פלאות.

צא החוצה! אני סוגר!

אבא של הרמ"א - רבי משה איסרליש, איך זכה בבוץ כזה? מספרים שאבא של הרמ"א היה מוכר בדים, היה לו חנות גדולה בדים יקרים, אבל כשהגיע חצות היום של ערב שבת, אחת עשרה בבוקר, היה סוגר מייד הכל.

פעם נתקנא בו הס"מ, אומר איך זה יכול להיות ככה? הגיע חצי היום, נכנס אליו לורד, עשיר, אומר אני צריך את זה, והמוכר אומר: "אדוני צא החוצה הגיעה שבת, צא החוצה! אין. סוגר". והוא מתחנן, "תפתח! אני קונה ביוקר". ולא הצליח עליו. ואומרים שבזכות זה הוא זכה לבן כזה גדול. ראית? זה זכות, מי שזוכה, זוכה. יא חביבי.

אחרי סעודה רביעית הוא רואה שבמהלך השבת התקבלו עשרה פקסים!

יש הרבה מה לדבר על השבת רק אין לנו הרבה זמן אבל אגיד לכם עוד משהו, על הברון רוטשילד, המפורסם, הוא היה מהעשירים בפרנקפורט, הוא זכה לשמירת שבת משהו לא רגיל בעולם. אומרים שרוטשילד היה מכבד שבת, בדרגות גבוהות, למשל, הוא היה איסטניסט, אם מישהו זר נגע בידית, הוא לא היה נוגע בידית, רק עם מטפחת, לכן כל הזמן היה הולך עם מטפחת, אבל בשבת לא היה מטלטל, ולכן היה קושר אותה בצוואר, בשביל שיוכל לטלטל אותה, משתמש וקושר עוד פעם בצוואר, כדי לא לטלטל בשבת... אומרים שהבנות שלו היו מסורקות יפה לכבוד שבת, אבל אחרי שהיו ישנות בליל שבת, היה הולך התסרוקת, והוא לא היה מרשה להן לנגוע בשערות בשבת, לסדר את זה! מה היו עושות? היו ישנות על כסא, כדי שלא יתפרק הסירוק, שלא יגעו בשערות בשבת.

בזמנו התחילו לעשות חוטי חשמל, והוא הקים את המפעלים הראשונים לעשות חוטים לתקשורת. והיו אמורים כל הסביבה, כל רוסיה, כל אירופה, כולם לקנות אצלו. הם קבעו לו מחיר שהם רצו, אבל זה לא השתלם, והוא לא הסכים. היה חזק. נשאר עם הסחורה כמה שנים.

יום אחד, היה מפעל אחר, שהיה חייב סחורה, ושלח לברון טלגרמה, מתי הוא שלח? בשבת. והוא כותב "אני מוכן לקנות את כל מה שיש לך, שמעתי שיש לך אוצר של הבתי חרושת שלך..." אבל הברון לא שם לב ולא ראה שום פקס בשבת, אין דבר כזה, שיהיה טלגרמה מלגרמה... לא מעניין אותן, שבת קודש. לא הסתכל. שלחו לו ליל שבת, שלחו לו יום שבת, עוד הפעם עוד הפעם...

במוצאי שבת עשה סעודה רביעית, בא לראות, רואה עשר פקסים... מה קרה פה? הוא רואה, שהם רצו מחיר ראשון שלש מאות אלף רובל, ובפקס השני מליון, ובשלישי שני מליון, וככה עלו ועלו... למה? כי הם ראו שהוא לא עונה להם, חשבו שלא מסכים, אז העלו את המחיר... עוד ועוד... אמר הברון לעובדים שלו, "אתם רואים? אני הייתי מוכן לתת להם במחיר הראשון, אבל הרווחנו מהשבת!" ככה זה הולך. כל ימי השבוע מתברכים בשביל השבת.

השר מונטיפיורי התעקש והמושל ניצח בויכוח

אותו דבר מסופר על השר מונטיפיורי, הוא בנה פה את השכונה ימין משה. הוא היה באנגליה, היה לו זכויות, כל המניות היו שלו, כל הבורסה, הוא היה שולט בכל הבורסה, היה מלינו. יום אחד בא אחד העשירים הגדולים, מה זה, בקנה מידה עצום, רצה לקנות ממנו שטרות ולעשות איתו עסק גדול. אמר המושל של אנגליה לאותו עשיר, "תשמע, הוא בשבת לא ידבר איתך", והעשיר אומר, "אין דבר כזה, הכל שקר. כסף? הוא מרוויח פה הון". והמושל אומר לו: "תעשה מה שאתה רוצה, הוא בשבת לא ידבר".

שלח הסוחר עגלה עם דרגים גבוהים, אומרים לו, "תשמע יש מסחר", ומונטיפיורי אומר: "לא! בבקשה ממכם תסתלקו מפה, אתם יודעים שבשבת אין לי עסק, שום דבר! שבת קודש אל תדברו איתי, אני פה עסוק עכשיו עם מלך מלכי המלכים הקב"ה נתן לי את השבת, וכי אני יאבד אותה בשביל שטויות שלכם?" לא רוצה! ניסו להפציר בו, לא עזר שום דבר! שלח לו עוד הפעם: "אם לא תבוא, ננתק איתך את כל קשרי המסחר", ומונטיפיורי אומר: "מי אתם בכלל? הקב"ה קובע מה יהיה, לכו הביתה! שבת המלכה!" עשר פעמים שלחו אליו, לא בא. ומפאת הכבוד, ביום ראשון בבוקר, נסע למושל, המושל נישק אותו, ואמר תודה רבה לך, הסוחר העשיר הזה לא האמין לי, שיש דבר כזה שיהודי מוכן לוותר על הכל לכבוד שבת. אתה עשית קידוש ה' שאין כמותו בעולם!

שעה כמו שבועים שנה

יש הרבה הרבה מה לדבר על קדושה הגדולה של השבת, וצריך לנצל את השבת ללימוד תורה, הבן איש חי אומר שכל שעה בשבת שווה אלף שעות ביום חול. תראו כמה קדושה של שבת, זה לא סתם. הרב בוזגלו, בעל כסא מלך, אומר, שכאשר אדם לומד שעה בשבת זה כמו שנה! והוא כותב שאם לומד זוהר, זה כמו שבועים שנה! אני זוכר שהייתי שומע את זה מפי הרב שרעבי.

חכם עובדיה בתקופת צעירותו, לא היה ישן בשבת. כי היה אומר איך אדם יכול לישון בשבת? התענוג בשבת הוא שאדם אוכל ולומד. איזה סעודות שבת, חכם עובדיה לא היה מוותר על הסעודות, איזה סעודות שבת, איזה שירה וזמרה, אבל אחר כך רץ ללמוד! זה זכות גדולה שאדם לא יוותר על השבת.

למדנו היום שצריך ללמוד הלכות שבת שנדע איך לשמור אותה. לכבד את השבת חזק חזק, לקדש אותה. להטעים אותה, לקנות את העלים המיוחדים ואת הכל מגדי... להכין חורשט סבזי...

ארבע מוחין וארבע חושים

השבת יש לנו גם כן פרשת שקלים, שזה תמיד בשבת שמברכים בה חודש אדר. ועכשיו מתחיל דבר גדול מאד, ארבע פרשיות, ארבע שבתות מיוחדות. מעכשיו עד הגאולה, שזה פסח "בניסן נגאלו ובניסן עתידין להיגאל", איך נדע אותם? סימנך שזופ"ה: שקלים, זכור, ופרה, החודש. לפי הסדר הזה. ארבע שבתות מיוחדות. והשבת זה מתחיל, שבת פרשת שקלים.

כתוב במקובלים, שארבע פרשיות הן כנגד ארבע מוחין שיש לאדם: מח חכמה, מח בינה, ומח הדעת כולל משתיים, **חסדים דדעת, וגבורות דדעת**, והם כנגד ארבע פרשיות של תפילין. ושבת שקלים זה חסד, **חסדים דדעת**, כי זה נתקן על ידי מצות הצדקה, השקלים. ופרשת זכור זה **גבורות דדעת**, שזה הגבורות שבהם משתמשים להכות את הרשעים. האל הרב את ריבנו והדן את דיננו והנוקם את נקמתנו וכו'. חמש פעמים נ"ו גימטריא **מנצפ"ך** שהם חמש גבורות קשות שבהם מכים את הרשעים. וזה שבת זכור את אשר עשה לך עמלק. **פרה** זה כנגד **הבינה**, תבא האם תקנח צואת בנה, **החודש** זה כנגד **חכמה**, ראשית חכמה יראת ה', חכמה זה בראש.

וגם ארבע פרשיות הן כנגד ארבע חושים שיש בראש, ראייה, שמיעה, ריח, דיבור, וזה ההכנה לקראת השנה החדשה שבאה עלינו מחודש ניסן, כי הוא ראש חודשים. ארבע החושים הם עין, חוטם, אוזן, פה, וכולם יחד עולים בגימטריא "פורים". מדוע? כי פורים זה ה**בריה התיכון** בין ה'ד' פרשיות, שתי שבתות לפני פורים - שקלים וזכור, ושתי פרשיות אחרי פורים - פרה והחודש. פורים זה הבריה התיכון שמחבר ביניהם.

מהי "שבת ההפסקה"?

השנה, השבת הזאת פרשת שקלים, ובשבת הבאה שהיא ו' לחודש, אדר ב', יש הפסקה מהארבע פרשיות, ואחריה השלש פרשיות האחרות, פרשת זכור לפני פורים, ואחריה פרשת פרה, ואחריה פרשת החודש. איך אנחנו יודעים את זה? יש כללים. הגמרא אומרת שיש ארבע סימנים לדבר הזה. זה הולך: **ז"ט"ו, ב"ו, ד"ה, ובי"ו**, האות הראשונה זה היום בשבוע שבו חל א' אדר, והאותיות אחר כך מסמנות את התאריך שתחול "שבת ההפסקה" [שבת בתוך ה'ד' פרשיות שלא קוראים בה אחת מד' פרשיות].

והשנה הסימן של זה **ב"ו**, שחל א' באדר ביום ב' לימי השבוע, זה ב' של **ב"ו**, אז ההפסקה תהיה בשבת שחל בה יום ו' לחודש, שזה שבת הבאה. שבת הבאה אין פרשה נוספת, אבל אח"כ ויקרא, יהיה לנו פרשת זכור, אח"כ יהיה פרשת פרה, אח"כ פרשת החודש. ככה זה הולך. זה הסדר שלהם. וככה כל שאר הסימנים.

הכל בשביל "קין המזבח"

ומה הענין של השקלים? המשנה בתחילת מסכת שקלים אומרת: "**באחד באדר משמיעים על השקלים**". שבזמן שבת המקדש היה קיים, היו משמיעים באחד באדר על השקלים. כל אחד היה מיא מחצית השקל לבית המקדש. היו צריכים את זה בשביל קרבן התמיד, שכל יום מקריבים קרבן התמיד, אחד בבוקר, אחד בערב, וצריך שהוא יהיה מהתרומה

של כל עם ישראל, כל אחד מעם ישראל כל שנה היה נותן מחצית השקל בשביל קרבן התמיד.

וכל ר"ח ניסן היה צריך להביא מתרומה חדשה, ושמים אותה בקופה מיוחדת של בית המקדש, מה היו עושים בכסף הישן שהיה נשאר? הוא היה "**לקיץ המזבח**" מה הכוונה? היה אסור שהמזבח יהיה בטל בבית המקדש בשום שעה ביום, כל היום צריך שיהיה עליו קרבנות, אם בא בן אדם מביא קרבנות, טוב, אבל אם אין, לוקחין מהקופה של שנה שעברה, מה שנשאר, לוקחים משם, קונים קרבנות. אבל על כל פנים, כל שנה צריך להביא מחודש ניסן תרומה חדשה, לכן באחד באדר משמיעים על השקלים, שבחודש ניסן יוכלו כבר לקנות קרבנות מהתרומה החדשה.

חצי ועוד חצי - גוי אחד בארץ

היום אין לנו בית מקדש אבל "**ונשלמה פרים שפתינו**", זה הקרבנות שלנו. אבל עדיין משמיעים על השקלים, כי עושים **זכר** למחצית השקל, כמה זה מחצית השקל? זה 10 גרם כסף טהור, ולכן כמה שזה עולה, זה זכר למחצית השקל.

ועוד אמרו בירושלמי **אמר רבי שמעון בן לוי**, צפה הקב"ה שהמן הרשע עתיד לשקול את הכסף נגד עם ישראל עשרת אלפים ככר כסף, אמר הקב"ה: "**אני אקדים את השקלים שלי לשקלי המן**", לכן יש ענין גדול עכשיו שבעזרת ה' נעשה את המצווה הזאת, בפרשת השקלים. גם **רבנו האר"י** כותב, שכל שנה ושנה מתגברת אותה קליפה של המן הרשע, להשמיד חס ושלוש, והקב"ה הקדים מצוות השקלים כדי לאבד מחשבת המן, שרצה לשקול עשרת אלפים ככר כסף, לכן כל שנה פודים את עצמנו מהמן וגונדא דיליה, על ידי שאדם נותן את השקלים, שזה פדיון הנפש של עם ישראל. עוד דבר כתוב אצל המקובלים, שהמן הרשע, נתן עין הרע גדולה על עם ישראל, והחליט שחודש אדר מסוגל לעין הרע נגד עם ישראל, אבל הוא לא ידע שזה לא יעזור לו, כי השקלים שאדם נותן זה להינצל מעין הרע של המן הרשע, כנראה היתה לו עין קשה מאד.

הבן איש חי, אומר: "**שקלים**" מלשון "**משקל**", כי כמו חודש אלול, שאדם מכין את עצמו לתשרי, אותו דבר בחודש אדר, אדם מכין את עצמו לניסן. שזה זמן הגאולה. ולכן "משמיעים על השקלים", לשון משקל, שאדם **ישקול את המעשים שלו**, כאשר חטאה הנפש, כמה יש בידו מצוות, עבירות, מה עשה, מה עשה בשובב"ם.

לכן שקלים עולה בגימטריא **ארבע מאות ושמונים**, כמנין פלוני"ת לילי"ת. כי משמיעים על השקלים, כדי לשבור את הכוחות שלה, והאלילים כרות יכרתון. וגם השקלים באים לכפר על מכירת יוסף, עשרים גרה השקל, מחצית השקל. גם מחצית השקל רומזת לאחדות, כל אדם נותן חצי, עם ישראל מאוחדים. חצי שלי חצי של חברי, נהיה שלם, "מי כעמך כישראל גוי אחד בארץ", צריך אחדות. אהבה.

נפוליאון והסוסים שלדי העצמות

בזמן רבי חיים מוואלוז'ין היה לנפוליאון קיסר צרפת, מלחמה עם רוסיה, כבש את העולם, עכשיו רוצה לכבוש את רוסיה, הביא איתו צבאות רבים. והנה הוא עבר

כאן סיים רבי חיים את סיפורו ופנה לנפוליאון ואמר לו: "נכון אתה ממלכה חזקה, אבל אתה לוקח שכירי חרב, לקחת ממצרים, לקחת מקטאר, לקחת מחלאב, אבל זה לא הולך, כי הם לא נלחמים בשבילך, הם נלחמים בשביל עצמם, לא מענין אותם אם תצליח, הם נלחמים אבל לא מסורים, אבל רוסיה זה כל החיילים שלו, נלחמים על המקום שלהם, הם ילחמו בחירוף נפש עד הסוף". נפוליאון לא קיבל את הדברים, ובסוף הפסיד במלחמה, כמו שאמר לו ר' חיים מוואלוז'ין.

אחדות סביב השבת

כולנו בני איש אחד, עם ישראל זה בני איש אחד, האחדות היא מצילה, איך נוכל לצאת מכל הצרות? אחדות, שעם ישראל ביחד, מה מאחד אותנו? השבת. כולנו מסביב השבת המלכה. אז יש לנו גם את כל הענין של שבת קדושת שבת, וגם ענין של אחדות, להקהיל, איך אמר לו? להקהיל את עם ישראל, הקהל, מצוות הקהל, איך משה רבנו הקהיל את כולם.

יהי רצון, שהקב"ה יעזור, וזכות התורה הקדושה, זכות השבת המלכה, יגנו על כל עמו ישראל, ותהיה עם כל החיילים שה' ישמור צאתם ובואם, שלא יהיו אסונות, שלא יהיה בעיות, גם שם איזה שבת הם עושים בעזה, איזה שבת קודש, איך הם מקבלים את השבת... שה' ישמור צאתם ובואם מעתה ועד עולם, ישמור על עמו ישראל בכל מקום שהם.

גם נברך כל המאזינים אם דרך הליון, ואם דרך קול ברמה, ערוץ אלפיים, מורשת, כל אלה שמשדרים את השיעור, וכל השומעים והמאזינים, וכן את כל הלומדים בעלון "האוצר השבועי", מלכא דעלמא יברך יתכון ויזכה יתכון, בבריאות נזכה לעשות שבת המלכה לקרב את הגאולה. וכן יהי רצון ונאמר אמון.

דרך וואלוז'ין, אמר, "שמעתי יש פה אדם גדול רבי חיים מוואלוז'ין, אני חייב להכנס, אני רוצה לדעת אם אני אצליח במלחמה", וכך היה שנכנס אצל רבי חיים.

אמר לו ר' חיים, אספר לך מעשה ולפי זה נדע אם תצליח: היה איזה נסיך שהיה צריך ללכת לעיר רחוקה, ובאמצע הדרך העגלה שלו שקעה בבונן, והיה לו ששה סוסים ולא הצליחו להוציא אותה. והנה הרב של העיר גם הוא נסע באותה דרך עם העגלה שלו ויצאו לדרך, וגם לו היו שישה סוסים, אבל כולם שלדי עצמות... לפני הנסיעה הוא נותן להם סעודה דשנה... ועכשיו השלדי עצמות האלה יודעים לנסוע מהר, יש להם מרץ, ונסעו. והרב מגיע לעובי היער, והוא רואה את הנסיך תקוע, והסוסים של הנסיך, כל סוס שלו כמו שלש סוסים של הרב...

אומר לו הנסיך, "אני כבר ארבע שעות לא מצליח להוציא את העגלה, תעשה טובה אולי תצרף את הסוסים שלך, עם הסוסים שלי, אומר לו הרב, "הסוסים שלי לבדם יוציאו לך את העגלה..." והנסיך אומר, "זה לא יכול להיות, הסוסים שלי חזקים פי כמה ולא מצליחים", והרב מתעקש... בקיצור, לא היה לו ברירה, העגלון של הרב חיבר את הסוסים שלו לעגלת הנסיך, נתן "שוט" על אחד מהם, וברגע אחד הוציאו את העגלה מהבונן...

הנסיך היה מופתע ונדהם: "תגייד לי אתה מכשף? איך זה יכול להיות?" אומר לו הרב, אני לא מכשף, אני אסביר לך, אתה, הסוסים שלך אחד לקחת אותו מהולנד אין כמותו, אחד לקחת אותו מטריפולי, אחד מצרפת, אחד מגרמניה, כל אחד לקחת אותו ממקום אחר, סוסים מובחרים, אבל מה כשאתה מכה על הגרמני כל הסוסים מה הם עושים, הם חושבים "עכשיו נתן לגרמני הזה נראה אותו..." כולם עוצרים, אומרים לגרמני 'נראה אותך תוציא', אז לא מצליח להוציא... וככה כל אחד כלפי השני... אבל הסוסים שלי כולם אחים, כולם באחדות, כולם בני איש אחד, וכאשר מרביצים על אחד, כואב לכולם, וכולם מתאמצים יחד, ולכן ברגע אחד הוציאו את העגלה מהבונן...

מתנות לאביונים

כל הפושט נותנין לו!

ניתן להעביר מעות מתנות לאביונים שיחולקו בו ביום בתכלית ההידור ע"י מו"ר שליט"א

שמות התורמים יכנסו אל הקודש פנימה להיושע בכל הישועות

02-624-9000

זכר למחצית השקל

באחד באדר משמיעין על השקלים

כמידי שנה ניתן להעביר את מעות 'זכר למחצית השקל' עבור פעילות החסד והפצת התורה שע"י ישיבתנו הקדושה

(ערך מחצית השקל 30 ש"ח לכל אדם)

שמות התורמים ובקשותיהם האישיות יועברו אל רבני ומקובלי הישיבה ובראשם מו"ר וע"ר רבינו בניהו שמואל' שליט"א אשר יערכו עבורם תפילה מיוחדת ביום תענית אסתר בה יתנדו עיבורם לברכה וישועה

למסירת שמות: 02-624-9000